

De afgelopen tijd was ik in Nederland. Een tijd om weer even te genieten van al het goede dat Nederland te bieden heeft, en vrienden en familie te ontmoeten. Ook een tijd om mijn ervaringen van het leven in Uganda te delen met mensen in Nederland. Dat gaat meestal via informele gesprekken. Mensen zijn toch vaak nieuwsgierig naar wat ik precies doe, hoe ik het leven in Uganda ervaar. En ik vind het leuk om erover te vertellen. Ik kan zo iets delen van wat het leven in zo'n ander deel van de wereld echt inhoudt. Maar ook leer ik zelf vaak van deze gesprekken.

Toen ik in Nederland was, heb ik ook gewerkt als tolk. Mooi om weer wat geld te kunnen verdienen. Maar ook leuk om allerlei klanten en ook collega's te ontmoeten. En zo kwam ik op een dag in gesprek met een collega over mijn werk in Uganda. Ik vertelde hoe ik kan genieten van mijn werk daar. Ik zeg altijd: in mijn werk als docent op de dovenschool, is het 50% lesgeven en 50% liefde geven. De kinderen kunnen vaak wel wat extra aandacht, een positief woord of een knuffel gebruiken.

Naast mijn werk op school, ga ik in Uganda ook regelmatig naar de gevangenis, en naar de grote GGZ-instelling in het land. Toen ik daar zo met m'n collega over sprak, zag ik de overeenkomst in al dit werk. Overal ontmoet ik mensen, kwetsbare groepen in de Ugandese samenleving. En ook al is wat ik op die plekken doe verschillend, in de basis zit er hetzelfde onder. Op alle plekken waar ik kom, mag ik uitstralen dat ieder mens waardevol is. In mijn klas, de dove kinderen die lang niet allemaal goed mee kunnen komen met de lesstof. In de gevangenis, waar mannen vaak alleen maar als crimineel gezien worden, terwijl er zoveel meer achter zit. In de GGZ-instelling, waar ik jongeren een knuffel geef, ook als ze – vanwege hun psychische problemen – niet zo schoon zijn. Al deze mensen zijn waardevol, ieder op zijn of haar eigen manier. Mijn tijd en aandacht geven om dat te kunnen uitstralen, door een glimlach, een knuffel of een gebaar, dat maakt ook mijn leven waardevol. In Uganda, maar ook de afgelopen tijd in Nederland.

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 38 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl